



XVI. ÉVF. 1915. 3. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanus nyomda r. t.

IN PACE IN DIPSUM



DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM



ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU



IT DEUM ADDRAVIT.

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES



PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM



ECCE AGNUS DEI



ECCE PAVIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM, VERE PAVIS ET JUDAE.

Központi oltáregyesületi érem.



Hivatalos oltáregyesületi érem. Kapható: Oltáregyesületi iroda, Budapest IX., Üllői-ut 77. Egy darab ára ezüst kivitelben: 2.60 korona. Aluminium kivitelben: 90 fillér.

Lelkigyakorlatok. Az Oltáregyesület Választmánya és a Keresztény Anyák Kongregációja febr. 17—21. Tartja: Ft. Pater Bernhard S. J.

Az Oltáregyesület Terjesztőnői és a Fájdalmas Szűz Kongregációja: Március 10. és 14. között. Tartja Nagys. és főt. dr. Hanauer István.

Az Oltáregyesület nyilvános szentgyakorlatai az Örökimádás-templomban valószínűleg a nagybőjt vége felé.

ÖRÖKIMÁDÁS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Csernoch János* biboros hercegprimás szentbeszéde az Örökimádás templomban. — *Dr. Tiefenthaler József*: «Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére». — *Lőránt József*: Lelkiigyakorlat. — *Pázmándi*: Töviskoronás Király. — *Lukácsy István*: «Csak nézem Őt». — *Komlósy Miklós*: A keresztek. — *Tanító*: Eucharistia és pedagógia. — *Mínye Ilona*: Lourdesi utam. (Folytatás.) — *Jézusom, drómóm*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Teljesen a tied; te is övé vagy teljesen? — Feslő bimbók. Egy első osztályú gyermek karácsonyi levele a kis Jézushoz. — Kedves Igazgató Úr! — Légy jámbor, az Isten is megsegít. — *Röptében a nagyvilág körül*. Tábori mise és az oltáregyesületi úrnő. — Ostya-kérdés a háborúban. — A salzburgi egyházmegyei encharisztikus kongresszus tanulsága. — A legszentebb Eucharisztia élete az Örökimádás templomban. — *Egyesületi élet*. — *Irodalom*. — Kimutatások.

Dr. Csernoch János biboros hercegprimás szentbeszéde az Örökimádás templomban.

A MIT szent János a titkos jelenések könyvében mond ama fényes mennyei jelenetről, melynek látomásában boldog szemtanuja lehetett, annak mását mi is láttuk a közelmúlt napokban itt a földön. Szent János azt mondja: «Ezek után láték nagy sereget, melyet senki sem számlálhatott meg, minden nemzetből és nemzetségből, népekből és nyelvekből a királyi szék előtt és a bárány színe előtt állani, mondván: Üdv a mi Istenünknek, aki a királyi széken ül és a báránynak.» (Jel. 7, 9—10.) Hasonló lélekemelő látványnak voltunk mi is tanúi ezen évnek első napján. Agg királyunk nemes példáján indulva, ajánlottuk föl országunkat s mi magunkat Jézus legszentebb Szívének. Jézus szentséges Szíve a keresztfán vérzett el értünk. A katona lándzsájától átdőfött szívből kiömlő legszentebb vér mossa le bűneinket és minket, akik addig a harag fiai voltunk, Isten fiaivá, Jézus testvéreivé tett. Mint Isten fiai és gyermekei, súlyos megpróbáltatásunk napjaiban kerestük szentséges Szívének oltalmát. Zsúfolt, nagy, megtelt templomaink mutatták, hogy mint az első keresztyének, mi is egyek vagyunk szívből és lélekben s ezzel azt is jeleztük, hogy egyek akarunk lenni őseinkkel a Jézus iránti szeretetben, mert — miként nagy szent Gergely mondja — a szeretet próbaköve a tett, Jézus törvényeinek megtartásában.

Mily szeretetet tanúsított irántunk az Úr Jézus, azt mindnyájan tudjuk. Szeretetének legnagyobb bizonyítéka Ő maga az Oltáriszentség-

ben. Midőn az ővéit szerette — így vezeti be szent János az Oltáriszentség alapítását — mindvégig szerette őket. Tehát mostanig és mostantól kezdve a világ végeig fogja szeretni s velök lesz az Oltáriszentségben. S még ez sem volt elég neki. Valóban, miként szent Pál apostol mondja róla, kimerítette magát, mert végrendeletére, amelyben szeretetének legnagyobb jelét, az Oltáriszentséget hagyta reánk, saját Szívének drága vérével nyomta rá a piros pecsétet.

Krisztus Urunk mindezzel nem önmagát kereste, vagy miként szent Pál apostol mondja, nem magának kedvezett (Rom. 15, 3.), hanem nekünk, amikor egész szeretetét reánk pazarolta. Ezt a kimondhatatlanul nagy szeretetet akarta szemünk elé állítani, állandó emlékezetünkben tartani Ő, folytonos köztünk való jelenlétével, az anyaszentegyház pedig azzal, hogy az Oltáriszentségnek imadására, szentséges Szívének tiszteletére buzdít.

S erre szükség is van, mert ne tagadjuk, hogy az embereknek nagy része, hamis önszeretettől vezéreltetve, elfordult tőle, a szeretet helyét gyűlölség foglalta el. Már pedig semmi sem képes minket inkább visszavezérelni Istenhez, mint a szentséges Szívnek tisztelete, amely oly élenken szemünk elé állítja a megváltásban megnyilatkozó isteni szeretetet. Jól tudta az isteni Üdvözítő, miért tette meg a szeretetet küldetésének indokává, összes cselekedeteinek központjává s végcéljává. «Új parancsot adtam nektek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket. Ezt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.» Ezt hirdette szüntelenül egész életén át s végül a szent keresztfán függve, szent vérével mindnyájunkra kiöntötte, hogy mi úgyszólván egy testté összeforrva, úgy szeressük kölcsönösen egymást, miként egy testnek tagjai.

Mondjátok meg, K. h., ha az emberek teljesítették volna Krisztus Urunk parancsát, vagy ha némileg annyira szerették volna egymást, mint ő szerette őket és legalább részben viszonzták volna szeretetét, vajjon lehetséges lett volna, hogy oda kerüljenek, ahol most vannak? Vajjon lehetséges lett volna, hogy ránk törjön a rettenetes háború, melynek iszonyú súlya alatt nyögünk s amelyről azt írja XV. Benedek pápa első körlevelében: «Mindenütt a háború fölötte szomorú képe uralkodik s ezenkívül úgyszólván semmi sincs, ami az emberek lelkét foglalkoztatná. A leghatalmasabb és leggazdagabb népek szállottak táborba egymás ellen. Se vége, se hossza a rombolásnak és a harcoknak. Nap-nap után megújuló vérfolyam és élettelen emberi tetemek borítják a föld színét. Vajjon ugyanegy ősapa ivadékainak, ugyanazon nagy természet részeseinek, ugyanegy társadalom tagjainak néznéd-e azokat, akiket ily módon látsz dühöngeni egymás ellen? Mialatt pedig megszámlálhatlan tömegekkel, ily gyilkos indulattal foly mindkét részről az öldöklés, az alatt nyomor és szenvedés, a háborúknak ezek a rendes, de gyászos ki-

séroi szorongatják a társadalmat, a családot és egyeseket; napról-napra nő az özvegyek és árvák száma. Az utak elzárva, pang felát a kereskedelem; pusztul a mezőgazdaság; hallgatnak a művészetek; a tehetősök aggodalomban, a gyöngék szükségben, s gyászban van mindenki!»

Ime, Á. H., a szomorú kép, melyet a Szentatya oly mesteri vonásokkal fest a háborúról. Nem csoda, hogy az iszonyatos háborúnak egyik okát annak a szeretnekeltűnésében látja, amelyet Krisztus Urunk tanított, de nemcsak tanított, hanem saját példájával is mutatott, mert hiszen azt mondja róla a szentírás, hogy előbb kezdett cselekedni, csak azután tanítani, s melynek legnagyobb bizonyítékát, önmagát hagyta az Oltáriszentségben. Ezt a nagy szeretetet ismét visszavezetni kell az emberek közé. Sohasem volt szembetűnőbb a szeretnek szükségessége, mint jelen napjaikban s azért joggal mondja a Szentatya, hogy szükséges minden erővel azon lenni,



hogy az emberek között ismét Jézus Krisztus szeretete uralkodjék s ő most erre, mint pápai tevékenységének legelső feladatára, mindig törekedni fog. Nem tagadhatjuk ugyan, hogy ez a kor is bővelkedik jó, sőt fölötté hasznos intézményekben, azonban ezek csak akkor fejtenek ki igazán hasznos tevékenységet, ha segítenek ápolni a lelkekben Isten s a felebarát iránti szeretetet; ha azonban ez irányban semmit sem tesznek, sokat veszítenek értékükből, sőt egész működésük meddő, mert aki nem szeret, halálban marad. (Ján. I, 14.)

A kereszténység, Krisztus Urunk vallása, nem a háborúnak a vallása. Amint csakhamar kiürülnének a börtönök és soha meg nem telnének többé, s amint fölösleges volna büntető törvényeket alkalmazni és büntető bíróságokat fenntartani, ha az emberek megtartanák a tízpa-

rancsolatot és Krisztus Urunk összes intézkedéseit, úgy háború sem volna soha, ha az emberek megtartanák Krisztus Urunknak legnagyobb, a szeretetről szóló parancsolatát. Ezt azonban nem teszik, hanem egymásra halmozzák az Isten s a felebaráti szeretet elleni bűnöket. S így derül ki, hogy a háború a bűn szülöttje, s ezért igaza volt annak a híres német hadvezérnek, aki azt mondta, hogy a háború is helyet foglal az isteni Gondviselés terveiben; épen úgy, mint annak rendes kísérei: a szenvedés, a nyomorúság, az éhség és a halál. A háború a bűnnek szülöttje; atyja a gyűlölet, anyja az államok és nemzetek közti igazságtalanság. Ha ezek nem volnának, háború sem volna. Az Isten pedig, aki az embert szabad akarattal ruházta föl, aki gondviselésszerű terveibe befoglalta a bűnt, mint az ember szabad akaratának következményét, a bűnnek büntetését, mint igazságosságának következményét, — helyet engedett a háborúnak is gondviselésének örökkévaló terveiben.

Ugyanez az isteni Gondviselés azonban a rosszat is tudja az emberek javára fordítani. A szenvedés a megdicsőítés csiráját foglalja magában. Így van ez a köznapi életben is. Nemcsak az anyának fájdalomából, hanem a szenvedés kínjaiból is emberekké leszünk. Betegség, nyomorúság, nélkülözés sokszor lépcsőül szolgálnak javunkhoz. A történelem bizonyítja, hogy a háború vérfürdője megerősítette a nemzeteket s a férfi-életeket pusztító harcmezőkön több élet fakad, mint a béke buja mezőin. Kétséget nem szenved, hogy a háború nemcsak könnyörületlen óriás, aki égő házak lobogó fáklyájánál végigszalad a hullahalmokon; sokszor egy szelid arcú angyal is jár a nyomában, aki a véráztatta barázdákban egy új életnek csiráit hinti el. De megjön a vallási és erkölcsi megújulás is. «Mi mindnyájan fölítettük magunkban, hogy egészen más emberek leszünk, ha egyszer hazajövünk» — írja az egyik. «Azt hiszem, mindnyájan ismét megtanultunk hinni Istenben» — írja a másik. Egy munkás felesége vallásos olvasmányokat kapott. Az adományozó megjegyezte: «Jó lenne, ha a háborúban katonáskodó férjének is küldene az olvasmányból!» — mire az asszony megjegyezte: «Szívesen, de félek, hogy férjem, aki nagy szocialista, megharagszik és szitkozódni fog, ha küldök!» De mégis meggondolta a dolgot és egynehányat küldött férjének. Nemsokára a férjétől levelet kapott ki, azt írta neki: «Te azt írtad, hogy attól félsz, hogy megharagítasz az olvasmányokkal. Nem úgy van! Én inkább azért haragszom, mert nem küldöttél többet, társaim részére is, mert mi most mindig együtt imádkozunk és egymásnak olvassuk fel a jó könyveket!» Így éreznek ott, ahol az óriásnak oly bő aratása volt! És akik itthon maradtak, azokat is éri az új tavaszi szellőnek fuvalma. Az elfelejtett, kitagadott Istennek neve nemcsak az államfők nyilatkozataiban talál helyet,

hanem a sinaihegyi sziklafáklyák ismét megszólalnak a szivekben is. A szent-séges Szívnek áldozata a keresztfán áldozatra serkenti most az embereket, úgy hogy senki sincs, aki tehetségéhez képest szívesen nem áldozna. A szegény asszony utolsó garasát, a gazdag ezreseit rakja az áldozati kehelybe.

Jézusnak legszebb leánya, a felebaráti szeretet, teljes egészében ragyog és végigjárja a szenvedők sorait. E szeretet védi a harcoló katonát a hideg és éhség ellen s még az ágyúk dörgése között is földiszíti kicsinyke karácsonyfáját. A szeretet veszi anyai gondjaiba az elárvult katonagyermeket és megözvegyült anyját. A szeretet viszi be a nőt a kórházak termeibe s az Üdvözítőnek drága keresztye, mely egykor a gyalázat fája volt, ismét új díszben ragyog a betegápoló nők mellén és karján. Majdnem lehetetlen ecsetelni, a győzedelmes keresztes hadjáratot, amelyet a szeretet a háború okozta nyomorúság ellen indított. És valamint Krisztus Urunk szavai szerint a jóságos mennyei Atya fölkelte napját a jókra és rosszakra, úgy a szeretet is egyformán gyámolít mindenkit, jóbarátot és ellenséget, mert mindegyikben fölismeri felebarátját. Ó édes Üdvözítőnk! mégsem hirdetted nekünk hiába a szeretet evangéliumát, mégsem marad hatás nélkül halálig önfeláldozó szereteted, nem hiába imádkoztál a keresztfán ellenségeidért, s nem hiába ontottad drágalátos szent véredet. A borzalmas háborúnak vértől ázott mezőin rózsák fakadnak, a felebaráti szeretetnek vérpiros rózsái.

Ne gondoljátok azonban, Á. H., hogy ezekben talán a háború dicséretét akartam volna zengen. Nem! Ilyesmi távol legyen tőlem. Legyen bennünk e súlyos napokban Jóbnak lelkülete, aki szenvedése napjaiban egészen megnyugodott Isten akaratában, mondván: «Ha a jókat elfogadtuk Isten kezéből, miért ne fogadnók el a rosszakat is». Magam is jobban szeretném, ha már csak a múzeumokban mutogatnák a 32 és 42 centiméteres mozsarakat, mint a jelen súlyos idők gyászos emlékeit, amint borzalommal szoktuk nézni a rég elmúlt idők sötét börtöneit és kínzóeszközeit. Csak az isteni Gondviselésre akartam rámutatni, amely a szomorú időkben, a szeretet vigasztaló elemeit hozza fölszínre. Hozza pedig a mi szívünk mélyéből, ahova azokat a szent-séges Szívnek kegyelme ültette, s most a megpróbáltatás óráiban, miként a nap tavaszkor a földben nyugvó gyökeret új életre kelti. Szeretetének e nagy kegyelmét viszonzozzuk szeretetünkkel; szeretettel, amelyet nemcsak az ajkak hirdetnek, hanem a jótettekkel irányítanak, s nemcsak most, a veszély idején, hanem akkor is, amikor ismét visszaadja nekünk a békét, azt a békét, amely miként az apostol mondja, «fölül-mul minden világot s amely uralkodni fog köztünk minden időkben.» Szent Pál apostol szavaival zárom beszédemet: «Az Úr pedig igazgassa szíveteket az Isten szeretetében és a krisztusi béketűrésben.» Amen (21. Thess. 2, 5.)

«Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére.»

I.

AZ OLTÁREGYESÜLET történelme, élete kettős. Egyik a *csendes munkanapok* élete. S ez az oltáregyesületben, legalább is a budapesti központban mintaszerű. A tagok imádnak, engesztelnek, lelkiileg átengedik magukat az Eucharisztia éltető melegének. A hölgyek dolgoznak, varrnak, kézimunkáznak s évenként megszámlálhatatlan raja a szebbnél-szebb egyházi szerelvényeknek hagyja el az oltáregyesület üllői-uti székházát. Szépülnek a templomok, nemesednek a lelkek. Tisztaság ragyogja körül a tabernakulumokat és az oltáriszentség kenyeréből táplálkozó lelkek térdelik körül az oltárokat. Az oltáregyesület háromemeletes palotája szűk lett az oltáregyesületi munkák lebonyolítására, az Örökimádás templom pedig — mely a múlt évben 80.000 szentáldozást számlál — úgyszólván képtelen az Eucharisztia után éhező és szomjuhozó tömegeknek lelki igényeit kielégíteni. Az «ora et labora» — imádkozzál és dolgozzál — legeszményibb megvalósítása az oltáregyesület egyik élete — a csendes munkanapok élete.

De életrevaló intézmények történetében sohasem hiányoznak az *ünnepnapok*, a nagynapok sem. Ezek lehetnek külsők, amelyek az ünnepnap minden külső fényét s ragyogását viselik magukon s amint egyrészt új kikezdései az illető intézmény életének és történelmének, akként másrészt tüzes és országgraszoló fellángolásai azoknak az energiáknak és belső értékeknek, amelyek egyébként csendesen bonyolítják le az illető intézmény hivatását. Ilyen külső megnyilatkozásban ragyogó ünnepnapjai a magyarországi oltáregyletnek: a budapesti oltáregyesületi székház megépítése, az Örökimádás templom kapuinak megnyitása, vagy az 50 éves fennállási jubileum Te Deumos diadalnapjai.

Van azonban az oltáregyesület életének az ünnep külső fényétől és ragyogásától mentes ünnepe, amelyhez nem fűződnek díszalbumok kiadása, triduumok vagy novénák tartása, püspökök vagy érsekek allokuciói, hanem az oltáregyesület problémáinak, az oltáregyesület eszmei forrongásának megértése és kipattanása. Ilyen ünnep az «*Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére*» megjelenése. Szerencséje az oltáregyesületnek, hogy az Útmutatót Kápter Károly prelat, kir. várpébános, országos oltáregyleti igazgató adta ki.

Szerencséje az oltáregyesületeknek, hogy a megoldás stádiumára megérett oltáregyesületi problémákat Kápter Károly pattantja ki, mert

ezek a problémák, amelyek az «Útmutató» útján — ha Isten is úgy akarja — végleges megoldást nyernek, egyidősek Káner Károly prelatus igazgatói idejével. A jelenlegi országos igazgatót ezzel a tisztséggel Vaszary Kolos hercegprímás bizta meg 1894-ben és ugyanebben az évben indult meg az oltáregyesületek országos szervezése. A megboldogult Cziráky Jánosné elnökasszony az új igazgatóval egyetemben semmi fáradságot sem sajnált, hogy a magyar püspöki kar országszerte szervezze az oltáregyesületét. Az eredmény nem maradt el. Lázás élet indult meg mindenfelé, a püspökök egyházmegyei megbizottakat neveztek ki megyéjük számára, hogy minden plébánián oltáregyesületeket alapítsanak s egyszersmind örködjenek az oltáregyesületeknek egységes működése fölött.

Az oltáregyesületek sokasodtak, terjedtek s amíg a szegény nép minden rétegének szívéhez nőtt, addig valóságos megtiszteltetés számba ment valamelyik főrangú hölgyre vagy előkelő úrnőre nézve, ha az oltáregyesület választmányába bejuthatott, vagy a terjesztőnek illusztris csoportjának tagjává lehetett.

Sokat lehetne arról írni, hogy milyen áldásos volt az oltáregyesület már csak abban a kihatásában is, hogy minden más társadalmi és valóságos mozgalom számára a bensőséges úrnőket és vezetőket az oltáregyesület képezte.

Kik ma a különféle katolikus karitativ és hitbuzgalmi egyesületekben vezetőszerpepet játszanak és díszei az illető mozgalmaknak, azok először az oltáregyesület iskolájában jártak s itt nyerték kvalifikációjukat jelenlegi munkakörük betöltésére.

S hol vagyunk ma? Ma az oltáregyesület nem foglalja el teljes mértékben azt az elsorangú pozícióját, amely őt multjánál, céljánál és jelenénél fogva megilleti. Rengeteg oltáregyesület van az országban, hatalmas központ létezik Budapesten óriási munkaerővel, tündérszép templommal, megfelelő sajtóval, de hiányzik az az *egységes működés*, mely közmondásosan forrása az erőnek és amelyhez mindig is mintakép és irányelv a mi hitünk és egyházunk egysége. Az egységes működés hiánya miatt sokfelé megbénul a belső egyesületi élet, néma a feltétlenül szükséges agitáció és terjeszkedés, kifogás alá eshetik az egyházi szerelvények stilusbeli értéke, szétforgácsolódnak a pénzadományok és előállítási képesség és teljesen lehetetlen nagy országos akciók megindítása.

De ime itt az «Útmutató», mely hivatva lesz az oltáregyesületek utolsó nagy problémáját — az egységes összműködés hiányát — szanalni. Megjelenését régóta vártuk s nemcsak egyesek, hanem püspökök és egyházmegyéek sürgették kiadását. Talán még elvárhattunk volna több

évig, ha a bíboros hercegprimás, dr. Csernoch János esztergomi érsek csodálatos szerencsével bele nyúl az oltáregyesületek életébe 1914. március hó 10-én kiadott oltáregyesületi körlevelével, mely amikor rendezí a hatalmas esztergomi egyházmegye oltáregyesületének egymáshoz való és a budapesti országos központhoz való viszonyát, egyszersmind mintaképül szolgálhat a magyarországi oltáregyletek egységesítésének művében.

Ha az oltáregyesületi igazgatók és vezetőségek szívében az oltáregyesületek szent és felséges céljának keresése él teljes jóakarattal párosulva — amikben egy percig sincs okunk kételkedni — akkor az «Útmutató» meghozza a hozzáfűzött remények megvalósítását: a magyarországi oltáregyesületek testvéri egymáshozsimulását, központi megértő munkálkodását és ennek nyomában az oltáregyletek és a hitélet aranykorú felvirágzását.

Az «Útmutató» részlegesebb ismertetésére a következő számban térünk át.

Dr. Tiefenthaler József.

LELEKIGYAKORLAT...

Légy áldva ó, te drága hajlék	És megszántál, karodba zártál,
Mely visszaadta'd éltetemet!...	Ce istenáldott, szent magány;
Már rég a bűn karjába hajlék	Ördögüzni szívembe szálltál...
S félttem: örökre eltemet...	S megszökött onnan mindahány...
Kínózva — jaj! — körülvevének	Üres lett a bűnlakta lélek.
A mult s jelen gyötrelmei,	Uégre, de szennyes még nagyon...
Ajkamon elhalt ima, ének...	Ó tisztogasd!... epedve kérlek...
Nem tudtam zsoltárt zengeni.	Áldott magány... ó én hagyom!...

S ha tiszta már, ha fényes újra,
 Ha ajtaján már Jézus áll...
 Esendüljön meg a hála húrja:
 Nem győzött hát a bűnhalál.
 A lelkem tetszhalálból támadt,
 Jézusom áldom szent Neved!...
 De gyöngye még erőm: a bánat...
 Mentse meg egészen!... Nyujtsd kezéd!...

Töviskoronás Király.

MEGRENDÍTŐ és szívet megindító a Mester Királysága. Van koronája töviséből. Főlrakták azt rája kigúnyolásból. Királyi palástot is tettek vállára színétvesztette, kopott biborból. De mégis, így is ez a földig lealázott, megszegényített Ember oly fölségesen áll előttünk. Lelkünk húrjai rendülnek meg, ha arcába nézünk, mert tekintete oly mélységekbe ható; térdünk reszket és leborulunk előtte s fenséges alakja előtt csak azt tudjuk suttogni: Ő Király, valóban Király, az én Királyom, de az Ő «országa nem e világból való!»

Keitlen álltak egyszer egymással szemben a megfeszítés szomorú napja előtt: Jézus és Pilátus. Égi és földi hatalom! Ez utóbbinak kezébe volt letéve, hogy ítéletet mondjon életre vagy halálra Ő fölötté, ki maga volt az Élet! S a földi halál halandó ura előtt állt meg most nyugodtan az Életnek Királya. És Pilátus, a császári helytartó szemébe néz ennek a fehér ruhába öltözött, megcsufolt szálnalmas Krisztusnak. Biborvankoson ül, arcán a hatalom tudatának büszkeségével. Főlnéz, önmagában bizva, de a Názáreti Jézus tekintetét mégsem bírja ki... Úgy látja, hogy a szegény ács Fiának jóságos szeméből folyton sugárzó, égető tűz fénye árad szét mindenfelé — ő feléje is!... Eszébe jut, hogy mivel vádolják, hogy király akar lenni — annak mondja magát — de hisz Tőle, ettől a szelid, szerető Mestertől nem féltheti a császár ékes koronáját... Egyszer akarta a nép királlyá tenni és akkor is a hegyre menekült!

«Én semmi bűnt nem találok ebben az emberben» — mondotta később. És igaza volt! Mit is csinált a három év alatt a Názáreti Jézus? Mindenütt csak jót tett. Sebeket gyógyított, könnyeket törölt, bűnöket bocsájtott. Körülötte mindenütt csak farizeusok halvány arcát látta, mint festett koporsókat... S ő ezeknek megholt lelkét akarta jobb életre föltámasztani! És mégis ezt az igaz Jóságot eléje hozták, hogy ítéljen fölötté!

Pilátus lelkében hullámokat vert az igazságosság le nem csillapítható vize. Halált kiáltának Rája, mert Ő életét adta sokaknak vissza. Rémes lett előtte az a rettenetes gondolat, hogy az ő lelkéhez majd egykor ez Igaznak vére tapadjon!

— Most megint csak rája néz és bizonytalanul kérdi: «Hát Király vagy Te?!»

Istenem, mily sokszor fölhangzott azóta már e kérdés! Az én lelkemből is! Hiába, százaknak Királya lett Ő. Emberek halhatatlan lelkei az ő országa. Valóban nem e világból való! Itt nem erőszak kormányoz és királyi jogar, hanem egy Szent Szív, az Ő kegyes, mindenkit szerető

Szive. Itt nem szolgál állanak vele szemben, hanem testvérek — hisz mindegyik lélek az Ő testvére. Milyen jó és édes ez a tudat, hogy Jézus Királyom, de testvérem is, engem igazán szerető testvérem. Ó, Hozzája megyek a kétség pillanataiban bizalommal az én szívemnek édes isteni Testvéréhez!

Tehát még egyszer: «Király vagy Te?!»

Ha király, úgy koronát kell kapnia. Kapott is! «És levetkőzván őt, bíborszín palástot adnának rája és tövisből koronát fonván, fejére tevék és nádat jobb kezébe, ... csufolták őt...» (Máté 27, 28.).

Szomorú királyság! A názáreti ács Fia királyságról álmodott! Három évig készült a megkoronázásra. Híveket keresett, hogy minél fényesebb legyen majd királyi útja. Ellenségei pedig féltették tőle e nagy diadalt. Gondolhattak arra is, miként biztatta tizenkét legbizalmasabb emberét, hogy majd az Ő országában: «tizenkét széken fogtok ülni, itélni Izrael tizenkét nemzetségét!» Hiába félték már Tőle! S az irigy lelkek győzedelmeskedtek. A «Zsidók Királyának» megadták koronáját, koszorút fonva hetvenkét tövisből; hatalmának jeléül jogart is adtak kezébe törékeny nádból; virágot most nem szórtak feléje, hanem: «Rápökdösvén, vevék a nádat és fejét verék vele!» (Máté 27, 28.)

És most ettől a megkínzott, lepökdösött Jézustól ismét csak azt kérдем: «Hát Király vagy Te?!»

És látom, hogy Ő mégis csak Király! Tulajdonképpen hóhérai nem is azok a pogány katonák voltak nagypéntek homályos, szürkülő reggelén, hanem a hűtelen emberek rettenetes sora, kiknek a lelkére a bűnnek köde borul. Ezek fonnak Neki koronát a vétkek töviséből, ki nagyobbat, ki kisebbet, de mindegyiké nagyon fáj ennek a megvetett Királynak. Minden elkövetett bűnre eszembe jut, hogy valójában most történik ez a szomorú jelenet, ha nem is Jeruzsálemben, de a nagy világnak százezernyi helyén. Hálátlan lelkeknek hálátlan szive lesznek gunyolói. Szentségtörő áldozók rémesen fekete sora vonul fel feléje és minden egyes áldozásuknál megismétlődik a judási csók... Valóban szívet tépően rájuk illenek a szomorú szavak: «És térdet hajtván előtte, csufolták Őt, és rápökdösvén, vevék a nádat és fejét verék vele!»

Szegény Jézus! Én megkínzott Királyom: «Hát király vagy Te?!»

A királyi menet megindul, fel a hegyre, a Kálvária felé. Elöl megy Ő, a Király, «ki keresztet hordozván magának, kiméne azon helyre, mely agykoponya hegyének neveztetik» (Ján. 19, 17.). Utolsó útja ez! Milyen keserves! Megostorozott testtel, durva kereszttel vállán, oly sok nép szeme láttára megy fölfelé a megcsufolt Király. Hányszor járhatott Ő már erre imádságos hangulattal, fájdalommal szívében az emberek miatt, de ilyen szomorú útja még egyik sem volt! Most megy a fájdalmak

legmagasabb hegyére a Fájdalom Férfia! Nehéz ez útja, roskadó a lépése, de végre fölér, hol azután — «megfeszíték Őt» (Luk. 23, 33.)

Tehát itt van a rettenetes óra! A «Feszítsd meg Őt», megrendítő kiáltása megvalósult és most ott függ, ecettel itatva, epével táplálva az Ő Királyuk, de az én Királyom is! Pihegett a melle, fáradtan dobogott Szive, lázas volt az ajka, midőn mondotta, de végre mégis kimondta a régóhajtott szót: «Beteljesedett!»

A Golgotha szomorú ormán imádkozik egy lesújtott lélek. Nincs körülötte senki; elhagyatottak mindketten: a Mester és ő. Keresztje tövében borul le térdre és úgy néz fel rá a Kiszzenvedetre... Bűnbánat vitte Hozzája. S a *penitencia Királyának* lehanyatlott, halovány arcát láthatja csak már. Szemei csukva, ajkai némák. Töviskoronája árnyékot von szent feje körül s úgy veszi észre, hogy ez árnyék rávetődik az ő lelkére is. Még hull néha onnét a magasból egy-egy csepp vére... Szent vér ez, a fájdalom koszorújától kisajtott vér! És érzi, hogy e cseppek ő reá is hullanak, az ő bűnös szívére és minden csepp után szemében könny fakad: a bánatnak könnye...

Oly jó neki ott lenni a kereszt tövében, annál a fájdalmas, halálos ágynál. Itt beszélhet vele és vallhatja vétkeit, tárhatja fel megtört szívének keserű fájalmát. S az elhagyatott Mester a világtól elhagyatottat megvigasztalja.

Úgy tűnik fel azután nekem, mintha a keresztnek töve megnépesülne, jönnének feléje sokan meggyötört, világtól megkínzott lelkek, hosszú processzióban közelednek Hozzá, megcsókolják a kinszenvedés fáját, s a rájuk hulló szent vér forró melege megéreztetni velők, hogy az Ő szeretete árad szét rajtok, s hogy fekete lelkek vétkes ruhája fehérre vált az Igaznak véréből!

A keresztnek tövében tehát kegyelem fakad a lelket számára, mert azon függött nagypéntek szomorú délutánján lehajtott fejjel, halovány arccal százezrek isteni Királya, a Töviskoronás Király! *Pázmándi.*

«Csak nézem Őt...»

A SZENTÉLETŰ arsi plébános minden szabad idejét a szentség ház előtt töltötte, amely szabadidő a nagyarányú és sokoldalú lelkipásztori tevékenysége közt számára fennmaradt. Bizalmasai, kik közel állottak hozzája, csodálattal emlegették, hogy órákon keresztül térdelt az oltár számolyán, szeretettől, szent elragadtatástól égő tekintetét a szentség házra függesztve, melynek ajtaja mögött ott pihent a hófehér szent ostya, Krisztus szent teste.

Egyik hive, egy jámbor polgárember, plébánosának e buzgóságát, a szent szakramentum iránt való áhítatát egészen eltanulta. Közönséges földművesember volt, ki nap-nap után nehéz kézi munkájával kereste meg a maga és családja számára mindennapi kenyerét. De ha alkonyodott s a mezei munkáról hazatért, soha el nem mulasztotta, hogy be ne térjen a templomba. Mély buzgósággal hullott itt térdre s elmerült forró áhítatába.

A jó lelkipásztort igen megörvendeztette hívének jámborsága s az Oltáriszentség iránt mutatott hódolata.

De egyszerre csak szembeötlött neki: ez az ember ahogy bejön a templomba, letérdel, kezeit összekulesolja, azután csak néz, néz az Oltárszekrényre, a tabernakulumra, imakönyvet soha elő nem vesz, ajkai nem mozognak, csak égő tekintete csüng hódolattal a Szentségen.

— Édes barátom, mit tész te akkor, mikor az Üdvözítő előtt térdelsz? Mit szoktál neki mondani? Mit kérsz tőle? Minő érzések dobogtatják a szivedet?

— Mit beszélek hozzá, mit kérek tőle, mit panaszlok el előtte? Úgyszólván semmit. Csak nézem Őt. Leomlik előttem a szentségház fala, látom a hófehér szent ostyát a fehér fátyol alatt, Krisztus szelid, szent arcát... Nézem Őt s Ő is néz engem...

Minő igaz, minő találó felelet. Ennek a jámbor embernek nincs imakönyve, mert talán nem is tud olvasni; hanem a szemeit, melyben a hit lángjai lobogtak, függesztette az ő urának, mesterének, megváltójának lakására. Úgy mint Péter s apostoltársai a csodás halfogás után Jézus előtt térdelve, mint Zakkeus a vámos, mint Mária Magdolna Jézus lábai előtt ülve hallgatta isteni igéit.

S amint ezekre visszanézett az Úr az ő szelid, irgalmas, isteni tekintetével Péterre, Zakkeusra, Magdolnára, sok más ezekre, úgy néz a szent ostya fehér fátyola alól az előtte térdelőkre.

Valamiként a tiszta nap letekint az elrongyolódott felhőfoszlányokra, amely tekintet melegétől megindul a felhők könnyzápóra... Az isteni tekintet varázsától is megmozdul a szív, csodálatos érzések kapnak benne hangot, fölzendül a hódolat néma, titokzatos imája, mit csak Isten hall és ért meg; nemes elhatározások sarjadnak az akarat elhatározásából, szülői azoknak a jóságos cselekedeteknek, melyek még nem engedték elpusztulni a világot a bűn fertőjében. Ez az isteni tekintet követi a Jézus iránt való szeretettől dobogó szívet a nap minden órájában, az élet egész viszontagságos útjában egész az utolsó sóhajtságig. Mikor azután elhalaványul az ember megtört szemei előtt a világ hiú fénye, mikor az arcra kiül a végső halálos sápadtság, akkor még egyszer felragyog a haldokló előtt az égi világosság s ime, ott csüng a szegény küzködő ember színe-

hagyott arcán Jézus irgalmas, szelid tekintete, amint nézi őt, a hal-
doklót... Egy villanás: a földi pálya függőnye lehull s felragyog diadal-
mas sugárzással a boldog örök élet napja... *Lukácsy István.*

A kereszttek.

AGY ELNÉZTEM a nyáron az aratókat, amikor naplemente után végig-
vonultak a learatott táblán és a szerte-széjjel heverő kéréket össze-
rakták *kereszttekbe*... Érdekes — gondoltam magamban — már most,
amikor még a piros buzaszem toklásban van, az emberek kereszttekbe
rakják. Kereszt! Buzakévk! A kereszttekbe rakott kérék duzzadó ka-
lászaiból kíváncsian kandikáltak ki a megérett buzaszemecskék — a bu-
zaszemek — amelyekből fehér, puha liszt és a puha lisztből pedig ke-
nyér — az *Élet*-kenyere lesz. És most megértettem, hogy miért helyes,
hogy kereszttekbe rakják a buzakévéket. Hiszen ezekből a kis buza-
szemből lesz az oltáron Krisztus, ugyanazon Krisztus, ki keresztet ci-
pelt fel sebes vállain a Golgotára.

És amint végignézttem a széles határon s úgy gondolatban a ma-
gyar mezőkön, mennyi keresztet láttam a lelkemben! Az aratók keze
alatt szinte gyors egymásutánban nőttek ki a sárga tarlóból a kereszttek,
mintha csak ezek az aratók minden ember számára keresztteket készí-
tettek volna... Pedig akkor még mosolygott minden! Mosolygott a
virág a réten és muskátli a kicsi kis ablakban; mosolygott a cseresznye
a zöld levelek között és az érő, sárguló körte a tornác mentén. Minden
mosolygott akkor: az anya barnapiros fiára, a feleség urára, a gyermek
édesapjára, a mindenség Istenre és Isten a mindenségre. És egyszerre a
mosoly megfagyott az ajkán; a ragyogás elhalványult a szemekben.
Az anya kitárta karjait és mintegy keresztet alkotva önmagából, katona
fiára lehelt búcsuja csókját. A férfi, a búcsuzó férfi átkarolta nejét és
gyermekait, a vőlegény aráját, a kenyérkereső fiú öreg, őszbeesavarodott
apját és ebben az átkarolásban volt valami abból az átölelésből, aminővel
az Isten Fia átölelte az egész világot a nagypénteki tragikus áldozati napon.

Azóta pedig szomorúbbak lettek az emberek! Úgy meghajolt a
hátuk, a válluk, mintha valami nehezett cipelnének. És amikor észre-
veszem kibuggyanó könnycseppjeiket, akkor meglátom a hátukon a ne-
héz keresztet, melyet az Isten rakott rájuk.

Az aratók sok-sok keresztet készítettek a nyáron...

Ugyan kinek nem jutott ezekből a kereszttekből? Azt hiszem majd-
nem mindenkinek jutott. Kijutott a paloták urainak épen úgy, mint a
kunyhók lakóinak.

Azonban a keresztek — bár mind súlyosak — mégsem egyformán nyomják az emberek vállát. Mind súlyosak, mégsem mind nehezek. Csak annak nehéz a kereszt, aki nem ismeri a kereszt misztériumát. Aki a kereszten, melyet cipel, Krisztust látja; aki keresztjében Krisztus keresztfájára ismer, annak nem is oly nehéz a kereszt, mint az emberek gondolják. Hiszen emberi dolog, hogy előbb beletörődöm, balsorsomba is, ha látok másokat, kiket az élet még kegyetlenebbül megtépázott, mint engem. És itt nem a kaján káröröm vigyorog ki az emberből, hanem inkább a hálaérzés az élettel, illetőleg az élet Urával szemben, hogy ime, Uram, én megnyugszom, mert hiszen az én szenvedésem minő parányi ahhoz, amit mások szenvednek; az én keresztm mily pehelykönnyű azokhoz képest, aminőket mások cipelnek. Ha pedig ez így van, akkor a keresztény ember elsősorban is arra gondol, hogy szenvedek, Uram, szenvedek, de mi az én szenvedésem isteni Fiad szenvedéseihöz képest! Hisz engem nem vertek arcul és nem köpdöstek le. Az én fejemre nem nyomtak töviskoronát és nem kiáltottak reám halált! Az én utam nem is oly meredek és nem is oly tövises, mint a Tied, mert Te már, Uram, előttem jártál és biztatólag hivatatsz engem utánad! Ha Te, Uram, Veronikát találtál utadban, akkor a Te gondviselő kezed az én keresztutamra is vezeti ily jószívű Veronikát, ki le-törli véres verejtékemet lázas halántékomról! És ha Te elbirtad keresztetedet, Jézusom, pedig előtted még nem járt ott senki, akkor mennyivel könnyebb már nekem, ki előtt Te jártál és aki követésedre egyenesen fel is szólítottál... Uram, én sohasem leszek keresztutamon oly elhagyatott, mint Te voltál, mert Te velem leszel mindig. Körülöttem soh'sem lehet sötétség, mert az én hitem világító fényénél Téged látlak, aki pedig az Örök világosság forrása vagy.

Minő édes teher a hit világánál a kereszt!

És most, amikor a harcmezőkön domboruló névtelen kis keresztetek látok — most minő könnyű hinni, mert aki ily tömegben látja a halált — Életért kiált!

«Mily nehéz atheistának lenni — mondja Lavedan az atheista francia író — ezen a nagy nemzeti temetőn. Nem tudok az lenni, nem tudok. Megcsaltam önmagamot, és titeket is, kik könyveimet olvastátok, dalaimat énekeltétek. Tévedés volt, csunya álmom volt. Most látom a halált és élet után kiáltok!»

«Hiszek egy Istenben», ez az emberiség reggeli éneke. Ahol ezt nem ismerik, ott örök éjszaka leszen.

Apátlan árvák és özvegyek, elhagyott öreg szülők és hitvesek, sok nehéz keresztet rakott reátok az Isten, amely kereszttektől nem szabadulhattak, s amelyeket cipelnetek kell! Nehéz úgy-e? Sirtok, keseregtek

sokat... Elestek alatta és az élet, e kegyetlen hóhér megrugdal, tovább vánszorgásra ösztönöz. Jönnek szembe a Cirenei Simonok és vonakodnak segíteni. De ne csüggedjete! Ha ez történt a zöld ággal, akkor mit várjanak a száraz ágak, vagy amelyek nem egészen zöldelők!

Kérjete *hitet* az Istentől, akkor a hit fényénél nem lesz oly súlyos a teher! Hittel a szívetekben, nem hajol úgy meg hátatok, hanem felgyenesedtek és az Égbe néztek fel. Hit kell a keresztviseléshez, mert másként belepustultok! «Oly nemzetnek, mely nem hiszi, hogy a földi szenvedés égi boldogsággá lesz, — kétségbe kell esnie», — mondja Lavedan. És ugyan mi ad nektek oly erős hitet, hogy nem panaszkodtak a keresztek ellen? Hol edződik a lélek a szenvedések útjára? A buzakeresztekhez vezetlek vissza! Keresztekbe rakják a buzakévéket, mert ebből a buzából lesz az oltáron a keresztet hordozó Krisztus az élet kenyere és aki eszi az Ő testét és issza az Ő véré, annak örök élete lesz. Az örök életben pedig a hit felolvad szeretetté és a szeretetben való élet oly édes, oly könnyű. A szeretet élete ismeri egyedül az önmegtágadást, a jóleső sirást, a bánatkönnyeket és e könnyeken keresztül reánk mosolyog a töviskoronás Krisztus és biztatólag int, hogy a küzdőké, a szenvedőké, de mindvégig kitartóké a palma, a győzelem.

Komlósy Miklós.

Eucharisztia és pedagógia.

(Folytatás.)

És a szeretet? Őszinte lélekkel mondhatom: legtöbb csalódást és keserűséget pályámon a gyermekszívek hidegsége okozott. Hidegség és a meleg gyermekszív! Minő ellentét! — mondhatná valaki.

Pedig úgy van. A meleg gyermekszívek hidegek az Istennel szemben. Hiába mesélik nekem, hogy a gyermek még szívárványhidon akar a Jézuskához menni és zokogni tud a Jézuska szenvedésein. Nem, legalább a mai városi gyermekeink már nem.

Hiába beszélek lassú, ünnepélyes hangon, hiába festem le bármiképen a Jézuska értünk ömlő piros véré. Talán beleszól, sajnálkozik, ha ügyes elbeszélő vagyok, esetleg könnyezik is, de a szívéig nem ér. Csukott kehely a kis gyermekszív, amelyet nagyon nehéz teljesen kinyitni.

Beszéltem, tüzeltem, meséltem szép történeteket Tarziciusról és a kis vértanúkról. Meghallgatták, tetszett is, némelyik könnyezett is. Szerették a mesét — de nem magát a mese hőst: Jézust. Hiszen szerették, szerették szóval, imával, kicsit lélekkel és akarattal is, de nem azzal a melegen, emberien lüktető érzéssel, ahogy szüleiket, testvéreiket szeretik. Én pedig ezt akartam elérni.

Hiába fáradoztam. Az év letelt és hozott új esztendőt. Akkoriban lettem magam is mindennapos áldozó és az eucharisziából új szeretetet merítettem. Milyen más volt ez a szeretet! Akkor tanultam meg nemcsak a «gyermek» szeretetét, nem a helyes, bájos, ártatlanságában oly kedves kis baba szeretetét, hanem a lélekbecsülést. Akkor láttam, hogy eddig csak a gyermek fehér arcockáját, puha fūrteit, elragadó naivitását, gyermeki ragaszkodását szerettem. De most — most egészen mást! Most a lelket, azt a fehér, veszélyeknek kitett, Istennek teremtett drága kis lelkét szeretem. Most, hogy az Oltáriszentségen át nézem, most tudok csak remegni érte, égni érte, áldozni érte és beleönteni a magam szeretetét.

De hogyan? Itt megint megakasztott a kérdés. Hogyan? Hiszen már ismertem, tapasztaltam a hidegségeket.

Akkor leborultam az eucharisztia előtt:

— Uram, szeretet Istene, csak te tudsz adni szeretetet egyes egyedül. Ahogy az én lelkembe öntöttél, úgy teremts szeretetvilágot a kicsi szivekben is!

És akkortól kezdve irányt változtatott a nevelésem. Nem beszéltem, magyaráztam, szónokoltam különféle igazságokról. Nem lelkesítettem színes szavakkal. Hanem minden tanításba, minden beszélgetésbe, minden mesébe, minden imába belevontam az Oltáriszentséget. Ide összpontosult minden törekvésem, erre irányult minden nevelésem. Kezdett bennünket — tanítót és tanítványt — összefűzni az Oltáriszentség szeretete.

Mennyi kedves, gyermeki öröme fűződik ehhez a lelkemnek! Ha meséltem nekik és a tanulásghoz értem, belevágtak a gyermekeim mosolygó szemmel és maguk vonták le az igazságot, amelyikben mindig az Oltáriszentség szerepelt. Ha a hitoktató bármit kérdezett, kis tanítványaim minden hasonlatot, előképet az Oltáriszentségre vonatkoztattak. Persze néha szinte lehetetlen kapcsolatot teremtett gyermekeszecskéjük és ha a pap csodálkozott, diadalmasan pislogtak rám, mint titkos szövetségeseik. Még nyelvtanórán is, ha valaki mutogatta az ujját, hogy szép példát tud — biztosan az Oltáriszentségről mondott valamilyen szép mondatot. Emlékszem — vizsgák és iskolalátogatások idején ima után maguk elkezdték a röpimát: «Dicsértessék és áldassék a legm. Oltáriszentség». Közben pedig úgy mosolyogtak rám, mint akiknek közös és nagyon édes titkuk van.

Persze ezzel a gyerekes külsőségekkel együttjárt a gyakori szent áldozás és szinte észrevétlenül szállt be közénk — a szeretet.

A szeretet pedig már az akarat rugója. Amióta az Oltáriszentség szeretete közibénk szállt, különös vágy égett bennem, fenni-tenni, dolgozni a gyermekeimért. Valamilyen különös kötelességérzés fejlődött a lelkemben.

Olyan közös birtokfélének néztem a gyerekeimet. Ők Jézusé és másodsorban az enyének — együtt védjük, taníttjuk, neveljük őket. Jézus a szívünkbe száll, közöttünk él, bennünk munkálkodik és én segítek a nagy munkában.

És meghajlott a gyermekakarát is a legm. Oltáriszentség előtt. Érezték, hogy a szentáldozás által valami lelki rokonság él közöttük, úgy vallották meg bűneiket, hibáikat, mint édes festvérüknek. Megvallották és gyóntak, áldoztak azért, hogy javulhassanak. Mentek áldozni, hogy ne vétkezzenek, hogy eljussanak abba az országba, amelyiket Jézus azoknak igéri, akik eszik az Ő testét és isszák szent vérének.

Így érkezett el az új év vége is a Te Deummal. És ahogy végignéztem a búcsuzó gyerekeken, kiválóbbnak láttam a többi milliónál, mint valamilyen díszcsapat vonult el szemem előtt az Eucharisztia tiszteelő kis fehér sereg. Úgy képzeltem, hogy mindegyik kis szív fölött érdemjel ragyog a fényugaras Szentség képével.

A gyereksereg elvonult, elment a kis díszcsapat, ki tudja, viszontlátom-e? És ha egyszer viszontlátnám az égben — tudom, határozottan, hogy azt csak az Eucharisztiaának köszönhetem.

És azért is írom ide a végére, vallomásképpen, tanúságtételként — én — egy teljesen közömbös állású, hétköznapi felfogású egyén, akit semmi arra nem kényszerít, senki arra be nem folyásol — legtisztább, legszentebb, tapasztalásból leszűrt meggyőződésemet.

Tudom, határozottan és szentül, hogy ami eredményt és sikert elértem, amit nekem talán köszönni lehetne, nem a saját erőmből nyertem, hanem csodálatosan segített az Eucharisztia. Nem én dolgoztam, hanem a Szentség, nem én cselekedtem, hanem Jézus, nem én neveltem, hanem az eucharisztia. És tudom, látom világosan és határozottan, hogy minden tudós és módszeres pedagógia holt és hatátnélküli, ha életet belé nem önt a Szentségben közöttünk élő — Jézus. Erről tanuskodjon ez az életből vett és egyszerűen, de igazsággal megírt kis cikkecske — Jézus dicsőségére.

Tanító.

Lourdesi utam.

(Folytatás.)

BIMONDHATATLAN szép látvány volt, amikor a sokezerényi tömeg a város fényes kivilágítása mellett égő gyertyával kezében szinte fanatikus áhitattal énekli ama szép francia éneket, melynek refrenje mindig ez: «Ave, ave, ave Mária; ave, ave, ave Mária» és amely refrennél mindenki mintegy benső ösztöntől üzelve magasra tartja égő gyertyáját. Ez a «gyertyás körmenet», mely Lourdesnek legszebb különlegessége. Magát

a refrént, a dallamot egyébként Lourdesban folyton hallani, még a templom toronyórája is ezt a melódiát zengi el minden óraütés után.

Pénteken délelőtt egyik kis templomban megkezdődtek a magyar szakosztályi ülések, amelyet dr. Hindy Zoltán, az Országos Katolikus Szövetség igazgatója kedves, buzdító beszéd keretében nyitott meg. Utána főtisztelendő dr. Budai Sándor tartott lelkes és örökké felejtethetlen beszédet, különösen kiemelve, hogy az Oltáriszentség imádása és szeretete után Szűzanyánk tisztelete és szeretete lebegjen folyton szemeink előtt. Megemlítette, hogy ő gyermekkorában mindig azt hitte, hogy szűz Mária csak az övé, később, felnőttébb korban rájött, hogy Szűzanyánk nemcsak az övé, hanem a családoké, a társadalomé is — és bár féltékeny volt reá kissé — lassan-lassan belenyugodott ebbe is, míg végre érett korban belátta, hogy szűz Mária az egész viláé. E szép és különösen vonatkozásaiban lélekemelő szent beszédet főtisztelendő dr. Leopold Antal hercegprimási titkár szent beszéde követte, mely szinte felejtethetlen lesz mindannyiunknak, kik azt élvezték.

Délután mi magyarok közösen a kálváriára mentünk keresztuti ajtósságot tartani. Ilyen kálváriája, ilyen keresztuti állomásai szintén csak Lourdesnak lehetnek. Az alakok ugyanis mind embernagyságúak és bronzból valók; elhelyezésük pedig oly korhű, hogy az ember szinte szemei előtt látja lejátszódni a fájdalmas jeleneteket. Örömmel töltötte el lelkünket a keresztút X. állomása, mint a magyar katolikusok ajándéka. A stáció közelében elhelyezett kis emléktábla magyar és francia nyelven emlékezik meg a magyarok emez adományáról.

Csütörtöktől kezdve minden éjjel szentségimádás volt a bazilikában és mi csütörtök és péntek éjjel 1—1 órai szentségimádást tartottunk, melyet megelőzőleg emez imaórákat a Grottánál felajánlottunk Szűzanyánknak és lejöve az imaóráról, utána ismét szinte ösztönszerűleg a Grottához vezetett utunk, mintegy hálát adandó szűz Máriának a boldog pillanatokért, melyeket szent Fia imádásában töltöttünk. Rövid hálaadás után mindkét éjjel úgy 12 óra körül hazatértünk.

Szombaton délelőtt befejeződtek a mi szakosztályi üléseink; ez alkalommal főtisztelendő Weinmann Sándor szűz Máriának és Lourdesnak e lánglelkű tisztelője tartott előadást Lourdesról és a lourdesi csodákról.

Pénteken, de különösen szombaton már begyülekeztek a környékről a hivek, úgy hogy e két délután a szentséges körmenet alkalmával az Oltáriszentség valóságos zászlóerdő között vonult végig.

A szombat délutáni szentséges körmeneten egész kivételesen meg volt engedve a Mária-gyermekeknek a körmeneten való részvétel és így mi is azon boldogok közé tartoztunk azon részt vehetni.

Vasárnap délelőtt 10 órakor a Rózsafüzér-templom előtti térségen ünnepi szentmise volt, melyet a pápai követ mondott, utána pedig pápai áldást osztott. Szép és fenséges keretet adott ezen szentmisének egyrészt az elhelyezés, a püspökök biborpalástjai, azonkívül a Rózsafüzér-templom előtt elhelyezett száz meg száz tarka zászló, mely mintegy védő bástyafal emelkedett az oltár fölé.

Délután 4 órakor volt a nagy befejezőkörmenet, melyet — miután azon nők nem vehettek részt — mi szállodánk erkélyéről néztünk végig. Habár méreteiben és a tömeg tarkaságának impozáns vegyülékében meg sem közelítette a bécsit, mégis megmarad ezen körmenetnek is a maga sajátos jellege mellett a kellemes és kedves emléke. Az Oltáriszentséget ez alkalommal a pápai követ vitte, ami tekintettel a hosszú útvonalra és a kevés pihenőre — elég fáradságos lehetett. Körmenet után az Oltáriszentséget a bazilika előtti térségen felállított oltárra vitték és a szentséges áldást is onnan adta a pápai követ. Ezen áldást mi a Grottával szemközt levő karmelitazárda kertjében kaptuk. A menet elvonulása után ugyanis hajtott szívünk-lelkünk még egyszer a Grottához, még egyszer látni a Szűzanya szelid alakját, még egyszer — ha remélhetőleg nem is utoljára ez életben — kérni, kikönyörögni az ő irgalmát, szeretetteljes anyai áldását önmagunkra, hozzátartozóinkra, szeretteinkre édes mindannyiunkra.

Ezen búcsulátogatásnál meleg könnyek peregtek alá arcunkra; gondolatban pedig még egyszer odatartottam Szűzanyánk kegyes színe elé minden ismerőst, rokont, barátot, a kedves anyákat és az egész kongregációt; áldást, kegyelmet, meghallgattatást könyörögve mindenkire, mindegyikünk minden tette, cselekedete és minden lépésére. Fájó szívvel, de mégis válnunk kellett ama kedves helytől, ahová szívünk szinte odatapadt.

Felálltunk tehát térdelő helyzetünkben s némán, szóltanul indultunk ki a kertből, de tudom, éreztem ama pillanatban, hogy mindegyikünk csak úgy búcsuzott: «Isten veled Szűzanyánk, a viszontlátásig». Csendben, szóltanul tettük meg az utat a szállodáig, hisz mindegyikünk szíve telve volt akkor a válás fájdalomával s minnek ott a szó, ahol a szív érzelmekkel teli! Vacsora után a vonatra hajtattunk s megkezdődött utunk fájó szívvel — hazafelé.

Minye Ilona.

(Folytatása következik.)

Terjesszük az «Örökimádás» folyóiratot, hogy minél többen megismerjék belőle az eucharisztikus Jézust! Kérjünk mutatványszámot ismerőseink számára!



JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Teljesen a tied; te is övé vagy teljesen?

TELJESEN tied lett... Kérdezed: ki? mi? Nem a föld, mert a földet ugyan nekünk adta az Úristen, de mivel vétkeztünk, több tövis és bojtortján nő rajta, mint amennyi gyümölcs és gabona. A nemes ásványok lettek teljesen a tied? Nem, mert a föld és a tenger mélységében még igen sok arany, ezüst és drágakő van, amely talán sohasem lesz emberé: a föld, a tenger elzárta azokat magában, mintha irigyelné tőled. De hát akkor ki lett teljesen a tied? Talán a tested, a lelked? Még az sem, mert, ha jó vagy akkor úgy használod, mintha az Úristené lenne; ha pedig gonosz volnál, akkor úgyználád, hogy belőle sem e földön, sem a másvilágon nem lenne egyebed, csak károd.

Az lett teljesen a tied, aki egyetlen egy szavával ezer világot teremthet; annak az Atyának a Fia, aki a földet megátkozta, lett a tied, hogy áldást hozzon neked. Az a nagy Király adta magát érte, kinek koronáját nem is kemény drágakő, hanem csillogó, ragyogó lelkek ékesítik. Mivel az ember nem akarta a maga testét-lelkét úgy használni, hogy ez életben s a másikon boldog lehessen, az Isten Fia vett fel emberi testet és lelket, halálra gyötörtette magát, hogy a világ végéig nekünk adhassa testét és vérével s ezzel együtt erőt is nyújtson testünk-lelkünk bűnös hajlamai ellen.

Tudod, hogy kétféleképp is lett teljesen a tied.

Először olyképen, amint a böjti szent időben naponként látod a főoltár felett. Ott a szent kereszt képe ibolyaszínű vásznon és semmi egyéb. Ó igen, a Kálvária keresztfáján teljesen a tied lett Jézus. Azt akarta, hogy két keze jó szélesen kiterjesztve legyen, amikor a keresztre szegeztek, mert mindenkit magához kíván ölelni, téged is. Tégy úgy, mintha igazán átölelnéd: mit érez ekkor a szived? — Fejét meghajtja a

keresztfán, mintha magához hívna és mondaná: «Tied vagyok, légy te is az enyém!» S te mit gondolsz? — Szent Szívét átvereti a lándzsával, mintha így szólna: «Míg a földön jársz, legyen a lakásod az én Szívemben s akkor majd lesz lakásod szép mennyországomban is». Képzeld bele magadat Jézus isteni Szívébe, lehet-e melegebb, kedvesebb otthonod? Legyen hát ott a te szíved, szereteted. — Ég és föld között függ, mintha kifejezni akarná: «Gyermekem, csak azért szálltam le a földre, hogy az égbe vigyelek. Lásd, azért emelkedem kínok közt a keresztfán ég felé: ó, ne legyen hiába az én szenvedésem, emelkedj te is én hozzám, ha fáj is a szívednek, hogy bűneidet el kell hagynod».

És leszáll még egyszer és leszáll számtalanszor, leszáll mindennap a földre, hogy mienk legyen teljesen és felvigyen az égbe. Leszáll még mélyebbre, mint földi életében, mert akkor emberi testbe ereszkedett le, most pedig a föld termésébe, a búzakenyér és a bor színe alá. A búzát egészen össze kell tördelni, lisztté, apró szemecskékké kell őrölni, hogy ostyát lehessen sütni belőle: épúgy, mint ahogy a keresztfán meg volt gyötörve szent testének minden porcikája érettünk. S hogy bort nyerhessünk a szentmiséhez, a szőlőszemeket meg kell taposni, az utolsó csepp nedvet is ki kell sajtolni belőlük: épen úgy, mintahogy megnyitották az Úr Jézus kezén, lábán, fején, hátán az ereket, legvégül isteni Szívét is, hogy egyetlen csepp vér se maradjon benne. De ugy-e, bármily szomorú dolog is volt az, mégis így lett Jézus a keresztfán teljesen a mienk s így lesz teljesen a mienk a szentmisében, a legméltóságosabb Oltáriszentségben is?!

Azért a jó gyermek hálás az Úr Jézus iránt. Hálából arra törekszik, hogy ő is teljesen az Úr Jézusé legyen. Miképen történik ez? Úgy, hogy mindenekelőtt meggondolja: «Jézus lelkemet akarja állandó lakásul, felajánlom neki lakóhelyül, hadd legyen lelkem teljesen az övé» — s a gyermek ezért gyakran áldozik. Azután továbbgondolkodik: «Van-e a lelkemben valami, amit Jézus el nem fogadhat? Igen, látom: a templomban ezt a hibát szoktam elkövetni... otthon amázt... az iskolában így szoktam hibázni..., az utcán, otthon amúgy...; szüleim iránt helytelenül viselkedem, mert így... teszek; tanítóim, testvéreim társaim ellen amazzal szoktam véteni... hibáim az imában, tanulásban, játékban, étkezésben ezek vagy azok... stb.» És a jó gyermek elgondolja azt is, hogy ha ezekről a hibákról le akar szokni, akkor bizony keményen kell önmagával küzdenie; bizony sokszor olyan nehéz lesz az, hogy sírva szeretne fakadni. De nem felejtí el azt sem, hogy hiszen akkor Jézusé lesz teljesen; nem fog Jézus benne semmit sem találni, amit magáénak el nem fogadhatna. Az is eszébe marad, hogy bármily keserves lesz is jónak lennie, még sem oly szörnyű nehéz az, mint véres vállon tövis-

koronás fejjel felvinni a nagy keresztfát a Kálváriahegyre, ott rászegeztetni magát s úgy meghalni. S ha soká tart is, míg egyik-másik hibájáról leszokik, olyan soká még sem fog tartani, mint ameddig Jézus jelen marad az emberek között a legméltóságosabb Oltáriszentségben; mert hiszen a világ végéig marad ott s akkor már a jó gyermek lelke régóta fog pihenni Jézusánál a szép mennyországban, akkor már igazán Jézusa mindörökké teljesen az övé lesz és ő teljesen Jézusáé.

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

A budapesti eucharisztikus szövetségek nagy eseményei. Február hó 7-én gyönyörű koncertet adott elő az eucharisztikus szövetség a sebesült katonák szórakoztatására délelőtt az oltáregyesületi kórházban, délután pedig a kongregáció-otthonban, ahol a tagok és szüleik is résztvehettek. Az itt befolyt jövedelem: 97 korona 44 fillér, felét a költségek levonása után átadtuk a katolikus karitásznak hadi célokra.

A másik nagy esemény a közös följajlás február 14-én. Nagy öröme lehetett az Úr Jézusnak! Délelőtt óriási tömegekben mentek a szentáldozáshoz a tagok, délután pedig 800—1000 gyermek töltötte meg a templom hófehér hajóját. A templom fényárban úszott, amikor a tagok lelkes komolysággal Jézus szent Szívének ajánlották magukat.

Tagok! El ne felejtsetek, mit fogadtatok az Úr Jézusnak és ne legyetek hitszegők!

* * *

Pestújhelyen is bekopogtatott az édes Jézus kedves szövetsége: az eucharisztikus Gyermekszövetség. És, úgy látszik, meleg otthont talál a pestújhelyi gyermekek lelkében. Mikor az igazgató kint járt, már lelkes csoport vette őt körül, most pedig már 72 tag végezte el a közös följajlást. A viszontlátásra kedveseim!

A *kispesti* eucharisztikus Gyermekszövetség mintegy 200 tagja járult február 14-én a szentáldozáshoz, melyet a békéért ajánlottak föl. Délután 2 órakor tartották az ünnepi följajlást Jézus szentséges Szívéhez, amikor is helyi igazgatójuk, Held Imre főt. úr intézett a tagokhoz szép beszédet.

Pusztamogyoródon is megalakult az eucharisztikus Gyermekszövetség. Gyönyörűen indult meg: «Jézus szent Nevének nyolcadán — a megalakulás napján — apostoli királyunk szózatára a legszentebb imádságot végezték el a tagok, tudniillik a szentáldozást, följajlva ezt őfelségéért, a nyert teljes búcsút pedig az elesett katonákért. Az Úr Jézus bő áldását kívánjuk új testvéreinkre és a buzgó helyi igazgató úrra!

Óbecse. Őlellek benneteket gyermekeim buzgóságtok miatt, amellyel az édes Jézust szerelitek a szentáldozásban. Tisztelendő uratokat, Garais főtisztelendő urat is melegen üdvözlöm!

Mohács-külváros. A sok beküldött tag és Német László barátunk beszámolója mutatja, hogy Mohácson szeretik az édes Jézust. Sokszor ölel benneteket — az igazgató bácsi.

Nagysütörtökön alapította az édes Jézus a mi legdrágább kincsünket: a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Menjetek akkor kedves tagok hálás szívvel a szentáldozáshoz. Husvét alatt nincsen előadás, tehát többször is mehetünk hetenkint a szentáldozáshoz.

FESLŐ BIMBÓK

Egyelső osztályú kedves gyermek karácsonyi levele a kis Jézushoz.

Kedves jó Jézuska!

Először is köszönöm neked, hogy kis testvércémet, aki az ünnepek előtt oly beteg volt, meggyógyítottad mire elérkezett karácsony este és így zavartalan örömmel vártuk, hogy mit hozol nekünk. Azután köszönöm a szép ajándékokat; épen eltaláltad, amit legjobban kívántam. Az ünnepeket és a szünidőt igen kellemesen töltöttem, igaz, hogy szerettem volna koresolyázni, de azért nem bánom, ha nincs is jég, legalább nem fagyott meg épen karácsonykor sok szegény katona. Igen hosszú levelet nem szeretek írni. Még csak arra kérlek, szólj a jó Istennek, kinek Te fia vagy, hogy ne jöhessenek ide az oroszok, hogy mindenünket összetörjenek; talán még azt a szép babát is, amit Te hoztál nekem s amire én úgy vigyázok. És hogy legyen minél előbb megint béke a világon, már ügyis olyan sok szegény gyermek árva. Egy drága kis testvérem van a mennyországban, ha már neked írok, meg nem állhatom, hogy azt ne csókolgassam. Téged is csókol hálás szeretettel a te hived

Jánossy Piroška.

U. i. El voltam ám templomba minden ünnepen! Még egyszer csókol *Pirike.*

Kedves Igazgató Úr!

TUDATJUK kedves igazgató úrral, hogy az érsekújvári Simor-intézet leány növendékei sem maradnak el a szentséges Úr Jézus tiszteletében, mert szeretett hitoktatónk és vezetőnk: tisztelendő páter Ehrlich Alajos buzdítására 216-an léptünk be a «Gyermek-szövetségbe».

Akik nemesak tagjai akarunk lenni a «Gyermekszövetségnek», hanem igaz és buzgó leányai az Úr Jézusnak. Ha most kezdetben még mindnyájan nem is járulhatunk naponkint a szentáldozáshoz, de azon vagyunk, hogy egy hónapban többször áldozhassunk.

Ugyanis tisztelendő páter Ehrlich Alajos úgy osztott be minket, hogy a hónapnak minden egyes napján osztályonkint mások és mások járulnak a szentáldozáshoz. Így naponkint többen áldoznak. Ezenkívül a hónap első péntekén mind megáldozunk.

Nem dicsekvésből, de az Úr Jézus iránti szeretetből írjuk meg a főtisztelendő igazgató úrnak, hogy nagyon vigyázunk magunkra és szövetségünk becsületére, hogy sem a kedves nővérek, sem pedig a szüleink semmi hibát ne találjanak bennünk.

A tisztelendő hitoktatóknak pedig fáradságát és jóságát azzal fizetjük vissza, hogy intő szavait megtartjuk és a hittant jól megtanuljuk. Ezt mutatja a karácsonyi értesítők is, amely alkalommal mi VI. osztályosok mindnyájan kitűnőt kaptunk.

Buzgó szentáldozásainkban nem feledkezünk meg a mi harcoló katonáinkról, hisz legtöbbszörnek az édesatyja és bátyja katona, sőt már meg is haltak és fogságba jutottak. Bár adná a szívünkbe jövő Úr Jézus, hogy atyáink és bátyáink hazajöhetnének. Mi is kedves igazgató úrnak boldog újévet kívánva maradunk a szövetségnek buzgó tagjai.

Érsekujvár, 1915. január 20-án.

Gajdosik Mariska,

a VI. osztályosok csoportvezetője.

Légy jámbor, az Isten is megsegít.

GYSZER egy leány az atyjával utazásuk közben éjjelre egy szállodában szállt meg. Miután megvacsoráltak, szépen le is feküdtek, az atya és a leány is külön szobában. Mivel a leány nagyon jámbor, alázatos és mindennapi áldozó volt, lefekvés előtt a szoba padlóját megcsókolta. Amint lehajol, hogy ezt most is véghezvigye, észrevesz az ágy alatt két villogó szemet. A leány nagyon megijedt. Atyjához a másik szobába átmenni nem akart, mert attól félt, hogy a rabló közben előjön és őt megöli. Nem tehetett mást, mint lefeküdt és a legnagyobb félelem között kérte az őrangyalát, hogy súgja meg neki, mit tegyen. Addig könyörgött, míg az őrangyala azt súgta neki, hogy minden ékszerét, ami csak van, rakja az asztalra és feküdjön vissza az ágyba. A leány úgy tett és a legnagyobb félelem közt állta ki azt az időt, míg a rabló elő nem jött (azt hitte, hogy a leány már elaludt) és az ékszereket magához véve, az ablakon keresztül eltávozott.

A leány ezentúl még jámborabb volt és mikor eljött az idő, belépett az angol apácák rendjébe. Az Oltáriszentséget egész életén át még jobban tisztelte, hogy ezen veszélytől megmentette és halálakor is boldog volt, mert lelke üdvözítőjével egyesülve ment föl a mennybe.

Eger.

Jetravich Ödön,
euch. szölv. tag.

Március hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsú: 1. Akinek március a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhet: 2. Szűz Mária jegyese szent József ünnepén, március 19-én. — 3. Az egyesület havi gyűlekezetének napján azon tagoknak, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 4. A havi imádás napján. — 5. Havonként egyszer, szabad választás szerinti napon. — 6. A hónap első csütörtökén. — 7. A hónap első péntekén. — 8. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenként 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kísérték.

Állomási búcsút az nyerhet, aki valamely oltáregyesületi, vagy örökimádás-vagy saját plébánia-templomát buzgó lelkülettel meglátogat s ott a templomok látogatásáról szóló utasítás szerint imádkozik és pedig: 1. Huszonöt évi és huszonöt negyvennapos búcsút virágvasárnapon. — 2. Huszonöt évi és huszonöt negyvennapos búcsút nagyböjt negyedik vasárnapján. Egyéb ideiglenes búcsúk: 3. Hét évi és 7 negyvennapos búcsú annak, aki március 25-én (Gyümölcsoltó boldogasszony napján) szentgyónás és szentáldozás után felkeresi az oltáregyesületi vagy Örökimádás vagy saját plébánia templomát. — Ugyanígy március 26-án, Hélfájdalmú szent szűz napján. — 5. Hét évi és hét negyvennapos, ha törődött szívvel és áhitatos lélekkel veszik havi imádásukat. — 6. Ugyanígy, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz.

Nagyheti szertartások Örökimádás-templomban. *Virágvasárnap* reggel $\frac{3}{4}$ 7 óra-
kor barkaszentelés, 7 óra-
kor szentségkítétel, utána szentmise. *Nagyhétfőn* és *Nagykedden*: szentmise, délután $\frac{1}{4}$ 6 óra-
kor litánia, áldás és szentségbetétel. *Nagyszerdén*: szentséges mise 7 óra-
kor, utána mindjárt áldás és szentségbetétel. Délután $\frac{1}{4}$ 6 óra-
kor gyász-zsolozsma, este 8 óra-
kor «Stabat». *Nagycsütörtökön*:
8 óra-
kor nagymise utána oltárok megfosztása. A délelőtti szertartások után a templomot bezárják, hogy a szentsírt előkészíthessék. Délután $\frac{1}{4}$ 6 óra-
kor gyász-zsolozsma Este 8 óra-
kor «Stabat». *Nagypénteken*: 9 óra-
kor szertartások, melyek-
nek a végén a legméltóságosabb Oltáriszentség a szentsírra helyeztetik. Délután $\frac{1}{4}$ 6 óra-
kor szentbeszéd, gyász-zsolozsma. Este 8 óra-
kor «Stabat». *Nagyszombaton*:
9 óra-
kor szertartások, egész nap szentségimádás. Este 6 óra-
kor feltámadás.



Röptében a nagyvilág körül.

Táboriglise és az oltáregyesületi úrnő. Nem Galiciában, sem Lengyelországban vagy a déli harctéren tartatni szokott tábori miséről akarunk beszélni. Ott harcosok lelkesednek és kapnak kegyelmet a gígaszi küzdelemre. Amelyik tábori misére mi gondolunk, annál vigaszt, enyhülést nyernek a harcából kidőlt sebesült katonák. Ezek a katonai kórházak miséi azokon a kazetta-oltárokon, amelyeket a budapesti Oltáregyesület hazafias és vallásos áldozatkészsége szállít egyik kórházból a másikba. Nem vagy képes vasárnap délelőtt villanyosra szállni, hogy ne találkozzál komoly oltáregyesületi úrnővel, kinek oldala mellett katona vagy nagyobb fiú viszi a hamvasszürke kazetta-oltárt. Valamelyik kórházba tartanak, talán Kőbányára vagy Angyalföldre, mert az oltáregyesületi úrnők nem ismernek távolságot vagy fáradságot magasztos hivatásuk teljesítésében.

Van kórház, ahol már hét órakor mutatják be a szentmisét s résen kell lenni az úrnőnek, mert mise után rögtön el kell szállítani egy másik távoli kórházba, ahol szintén várják a sebesültek a szentmisét. Akárhányszor kocsin kell szállítani, vagy autón azt a kicsi fokot, mely magában foglalja azon szent kendőket és szereket, melyek a szentmisében földre szálló Úr Jézusnak szerény otthona.

De akkor van csak sok dolga az úrnőnek, ha a kazetta a kórházba érkezik. Asztalról gondoskodni, fölállítani, fölszerelni, ministránst szerezni, mind az ő gondja. Azután az aggodalom, jön-e a lelkész, a miséző, mert majdnem minden pap két szentmisét mond, hogy kielégíthessék a szentmise igényeket. Megkezdődnek a szentmise, de hát hol vannak a katonák? Még alusznak. Az ápolónők vagy ápolók nem keltették föl. Végigszalad hát az oltáregyesületi úrnő a termekben és hívja őket az isteni Báránnyal lakomájára, ott megpihenhetnek jobban, mint az álom karjaiban, ott erőt gyűlthetnek jobban, mint a testi pihenés óráiban. S a katonák jönnek szívesen. Hiszen olyan jók, olyan szentesek. Nem szégyelnek letérdelni, mint valamikor régen a díszes templomban,

itt minden egyszerű és primitív, mégis térdre rognak és szüntelen imádkoznak. Milyen más a lelkületük; nagy győtrelem ez a háború, de nagy iskolája a lelki finomságnak és istenségnek. «Unsere Kinder», mondják róluk a jó öreg «Schwester»-ek s meleg könnyeket hullatnak az ápolónők, ha egyik-másik fiút elviszik.

Néha valami megzavarja a szentmise áhitatát. Egyik kórházban épen alatta szerviroziák a reggeli kávé. Hát hiszen ez borzasztó megszenteltetés a szentmisének! Dehogy! Ott terem az oltáregyesületi úrnő és kedves áhitatával kiejtett szavak tudtára adják a reggivel buzgólkodó — talán izraelitát vagy reformátust — hogy itt szent, nagy szent cselekmény folyik s azután megint minden csendes, áhitatos és mi sem zavarja a szentáldozatot.

Máskor azonban annál meghatóbb a tábori kórházi mise. A Váci-uti kórházról, mondta az úrnő, hogy földiszított oltár várta a kazettát: Gyönyörű állvány, virágok, szentképek. S mikor a szent szertartás megkezdődött, a lengyel betegek szívet megindító bensőséggel és áhitattal énekeltek végig a szentmisét. Istenem, hisz kívüled semmijök sínesen: hazájuk földulva, községük elhamvasztva, hontalanul és árván térdelnek Előtted, de nem esnek kétségbe, mert úgy érzik, hogy Benned Uram, mindenük van.

Persze köztük az oltáregyesületi úrnő a legáhitatosabb s alig várja a percet, hogy szentáldozáskor az Úr Jézust magához vegye. Ezt is a sebesültekért teszi.

A tábori szentmise a katonáké, kiknek boldogsága ez, a papé, ki nagy áldozattal tud csak a kórház rendelkezésére állni, az oltáregyesületé, amely áldozatos lélekkel juttatja el mindenhová a kazettát, de mégis ez a tábori szentmise elsősorban az oltáregyesületi úrnőé, aki lelke és mozgatója és angyala annak a hosszú fáradságos utánjárásnak és gondnak, amelyekből egy tábori katonamise megtartása összetevődik. (Dr. T. J.)

Az ostya-kérdés a háborúban. Nagy ijedelem riasztotta föl sokfelé a csendes paróchiákat arra a gondolatra, honnan szerezzük be a tiszta búzalisztet, mely szükséges a légszentebb áldozathoz? Mert ime, búzalisztet nem kapni. Ijedelemre van ugyan ok, mert sokfelé nem áll készlet rendelkezésre és nem könnyen oldható meg a beszerzés nehézsége is. A kérdést a német eucharisztikus lapok is megvitatták és megnyugtatólag konstatálták, hogy riadalomra nincsen ok.

Elismerés illeti a budapesti központi oltáregyesületet, hogy az ostyasütés kérdésben is segítségére van a lelkészkedő papságnak és megadják a könnyű módját annak, hogy tiszta búzaliszthez jussanak. A budapesti központi oltáregyesület tudniillik egyetértve a keresztény szövetkezetek központjával, áruba bocsát tiszta búzalisztet. A megrende-

lések: «*Keresztény Szövetkezetek Központja mint Szövetkezet. Budapest, IX., Bakáts-tér 1.*» címre intézendők. A szövetkezet négy és háromnegyed kilós zsákokban utánvét mellett 3 korona 80 fillérért küldi a lisztet a megrendelőknek.

A salzburgi egyházmegyei eucharisztikus kongresszus tanulsága. Úgy gondolom, az «Élet» szépirodalmi folyóirat hangsúlyozta, hogy nem szabad megengedni, hogy a háborúokozta rendkívüli gondok és foglalatosságok a rendes, de fontos eszmei törekvéseinket, vallási és nemzeti szellemi értékeinket teljesen háttérbe szorítsák. Ugyanezt mondja nekünk a salzburgi egyházmegyei eucharisztikus kongresszus is. A háború izgalmi dacára is megtartották november 19-én. S bizonyára jó szolgálatot tettek a háborús lelkipásztorkodásnak is, mert előadási pontjai közt ott olvassuk pl. ezt is: *Eucharistisches Wirken des Priesters zur Kriegszeit.* A bensőséges életre nézve értékes volt még ez az előadás is: *Die Betrachtungsmethode des ehrwürdigen P. Eymard.*

Mi se hanyagoljuk el eucharisztikus mozgalmainkat, sőt most legjobban lehet őket az emberekkel megértetni: A templomban nagyon helyesen az Oltáriszentség imádása és gyakori vétele példás és páratlan nagymérvű, de a templomon kívül se feledkezzünk meg róla.

A legszentebb Eucharisztia élete az Örökimádás templomban. Ha az «Örökimádás»-ra gondolunk, a csendes áhitat és néma imádás szent helyét látjuk benne. Idén azonban nem az. Mintha búcsujáróhely volna! Embertömegek járnak, tolongnak benne. Nem sértik vele az Úr Jézust, mert Őt kívánják, utána törtetnek. A háború szenvedéseitől sujtott lelkék itt gyűjtik az erőt, a kegyelmet a csapások elviselésére. Itt imádkoznak az anyák gyermekeikért, a gyermekek atyjukért, itt veszik magukhoz az Úr Jézust, hogy meglássa szívük fájdalmát és meghallja bánatos lelkük suttogását.

December hónapban 10085 szentáldozást mutat ki a statisztika.

Januárban 1-én volt az ünnepi felajánlás Jézus szentséges Szívének. Majd meg egy *engesztelő szentkilenced* következett, mely alatt szívet megrázó áhitattal imádkoztak a hívek legkisebbjei is: a 3—4 éves kis babák is a «katona bácsik»-ért. Nem volt órája a napnak, amelyen ne térdelt volna az Oltáriszentség előtt egy intézet vagy kongregáció áhítatos tömege.

Minden nap 10 órakor a Ranolder-intézet piciny gyerekei. Azután:

Szombat: 1/212—1 óráig Ranolder-intézet.

Vasárnap: 1 órakor Szent Anna-kongr., 1/24 órakor Virgo-Rep. kongr.

Hétfő: 1/22—2-ig Ranolder-intézet.

Kedd: 11 órakor Simor-intézet, 1/212—12 óráig Ranolder-intézet, 1/23—3-ig Simor-intézet (picik gyermekek), 3—4-ig Ranolder-intézet.

Szerda: 1/212—12-ig Ranolder-intézet, 1/23—3-ig próféta-utca intézete, 1/24 óraker 7 fájdalmú Szűz-kongr.

Csütörtök: Notre Dame de Sion-intézet, 1/212—12 óráig Ranolder-intézet, 12—1/21-ig Simor-intézet, 1/22—2-ig Ranolder-intézet, 1/23—3-ig Simor-intézet (*pici* gyermekek), 3—4-ig Ranolder-intézet.

Péntek: 1/212—12 óráig Ranolder-intézet, 1/23—3-ig *pici* gyerekek, 3—4-ig Ranolder-intézet.

Szombat: 12—1-ig Simor-intézet, 3—1/24-ig Ranolder-intézet.

Vasárnap: 12—1-ig Ranolder-intézet, 2 óraker Kis Jézus-kongr. és Órzoangyalok-kongr., 3 óraker Virgo-Rep.-kongr.

Minden nap este szentbeszéd volt, a szentkilenc utolsó ájtatosságát pedig a *hercegprinds őeminenciája, dr. Csernoch János tartotta*. Persze naponként voltak tömeges szentáldozások.

Február 14-én a budapesti eucharisztikus Gyermekek-szövetség tagjai szereztek örömet az eucharisztikus Jézusnak. Délelőtt a szentáldozáshoz járultak, délután pedig — közel 1000 tag — felajánlották magukat ünnepelesen Jézus szentséges Szívének. Február 14., 15., 16. napokon 40 órai szentségimádás volt — mindennap szentbeszéddel, a végén eucharisztikus körmenettel. Ime a regnum eucharisticum — az eucharisztikus nép Jézus szeretete!

EGYESÜLETI ÉLET.

Dr. Breyer Istvánt a biboros főpásztor egyházmegyei irodaigazgatójává nevezte ki. Eucharisztikus lelkülete teszi olyan kedvessé, hogy mindenki szeretettel övezi s ez a lelkület kölcsönzi azt a munkaerőt és lelkiismeretességet, mely a megyés főpásztor becsülését is kiérdemelte. Az új irodaigazgató 1905—1907. években szerkesztette az «Örökimádás» folyóiratot, mely épen azért nem maradhat el a gratulálók sorából. Hisszük, hogy az eucharisztikus mozgalmak és az Örökimádás folyóirat sokszor fogja tapasztalni az új irodaigazgató jóindulatú támogatását.

Kazettaoltárok. A háborús katonai lelkipásztorkodás egyik tüneménye: a kazettaoltár. Tudvalevő, hogy a budapesti központi oltáregyesület volt az, amely e téren rögtön felismerte hivatását. Ma már 12 kazettaoltára van, melynek mindegyike 300 korona értéket képvisel. Egyen vasárnap három szentmisét is mondanak, annyira igénybe vannak véve. Az oltáregyesületi úrnők emberfeletti munkával végzik ama felemelő és magasztos feladatukat, amellyel a kórházakban kijárják a misézési engedélyt, elszállítják az oltárt, felállítják és gondozzák.

Újabbán még katonai lelkészek is kértek kazettaoltárokat az oltár-egyesülettől s az igazgatóság a legmesszebbmenő áldozatkészséggel volt hajlandó eme kérelemnek helyt adni. De a mi gyengetokú kazettáink a harctéren nem állták volna meg a helyüket. Kocsin, lóháton, kézen szállítják s nincs az a viszontagság, amelyen a kazettának is — minden más háborús dologgal együtt — át kell mennie.

Különben a biboros hercegprimás mindenre kiterjedő figyelme úgy találta, hogy a lelkészeknek módjuk van a felszerelésre kapott pénzösszegeből s esetleg saját jövedelmükből a szentmiséhez szükséges felszereléseket beszerezni.

Tudtunkkal már más oltár-egyesületek is — mint például a temesvári — kiterjesztették figyelmüket a kazettaoltárok fontos és ideális missziójára.

A budapesti országos központi oltár-egyesület választmányának és terjesztőinek együttes ülése februárban. A felette látogatott ülésen jelen voltak: Kiss Aladárné, Bruger Mihályné, özv. br. Vécsey Józsefné, Vécsey Eszter bárónő, Ghyczy Ida, Felmajer Vilma, gróf Cziráky Lujza és gróf Cziráky-Almássy Erzsébet választmányi hölgyek és nagyszámban a terjesztő úrnők.

Az elnöklő igazgató — Kánter Károly prelátus — sajnálatát fejezi ki, hogy az elnök nő dexcenciája az ülésen nem jelenhetett meg. A *pénztári* napló bemutatása után a titkárnő egy kis kimutatást közöl

a délutáni oltár-egyesületi *munka-órák* eredményéről. Természetesen a katonai szükségletek emésztenek fel minden munkacérot. Készültek azért templomi szerek is. (Lásd alább a kimutatást.)

Dr. Tiefenthaler József szerkesztő az *Örökimádás folyóirat* helyzetéről informálja az értekezletet. A folyóirat kétségtelenül magas nívón áll, kitűnik azon körülményből, hogy olyan kitűnő, eucharisztikus lelkű írógárdája van, amilyennel egy testvér-lapja sem dicsekedhetik. Bár vannak nagy barátai a lapnak, kik — mint dr. Császik besztercebányai igazgató — terjesztését szívükön hordják, mégis felpanaszlandó az a körülmény, hogy a lap terjedése érdekében nem történik elég *agitáció*. Az értekezlet felkéri a hölgyeket is, de meg felhatalmazza a szerkesztőt is, hogy az agitáció munkáját erős kezekkel megindítsák.

Ezután az igazgató némi útbaigazításokat ad a kazettaoltár kezelését illetőleg. A rendkívüli körülmények természetessé teszik azt a tényt, hogy amit rendszeren a hölgyek nem végezhetnének el a szentmise szerelvényeinek kezelése körül, azt most az úrnők bátran tehetik: elkészítik az oltárt, ha szükséges, a szentmise előtt letörlik a kelyhet. Kérjék meg a misézőt, hogy ő hozza rendbe a corporalét és a kelyhet, ha azonban nem tenné, tegyék meg az úrnők. Egyre azonban nagyon kéri az igazgató az úrnőket, hogy a corporalét — melyen a kehely, az Oltáriszentség nyugszik — és a

purificatoriumot — kis kehelytörő kendőt — mosás céljából vigyék valami zárdába, elsősorban ide az oltáregyesületbe.

Majd felhívja az igazgató a figyelmet ismét a taggyűjtés könnyűségére. Tagdíjakat most ne forszirozzunk, bár azt tapasztaljuk, hogy szorgalmasan megfizetik, épúgy, mint máskor.

Legyenek fáradhatatlanok az úrnők terjesztőnői munkájukban! *Mert az oltáregyesület életrevaló és tökéletes egyesület, kevés benne a formalitás és nagy tömegeket tud mozgatni, ami különösen a mai modern viszonyok közt kimondhatatlan nagy érték.* Az oltáregyesület mindig is eiseje volt az egyesületnek, annak is kell maradnia.

Bemutatja az igazgató a kitűnően sikerült *«Útmutatót a magyarországi oltáregyesületek szervezésére»*. Nem hiába régen várt reá az oltáregyesület, az úrnők siettek is maguknak egy-egy példányt megszerezni. Az Útmutatót Kánter Károly igazgató készítette s ára 1 kor. 80 fill.

Az igazgató még kiemeli a pozsonyi oltáregyesületi igazgató: Czaykovszky Evariszt buzgóságát és szóvá teszi az oltáregyesület gondoskodását a tiszta buzaliszt ügyében; mire az értekezlet imával véget ér.

Az oltáregyesület a felebaráti szeretet szolgálatában. (II. közlemény.)

Hogy egy kis község, melynek híveiben a legméltóságosabb Oltáriszentség szeretete lakik, mennyit tud áldozni a felebaráti szeretet és a haza oltárán, annak esetelésére egyszerűen ideiktatjuk, hogy mit adott eddig a *muzslai euch. szövetség és oltáregylet* a harctéren küzdő és sebesült katonák részére: Pénzbeli adomány 154.62 korona, 70 drb párna huzattal, 1 drb takaró, 130 drb ing, 100 drb lábravaló, 30 drb zsebkendő, 40 drb lepedő, 90 drb törülköző, 30 pár kapca, 80 drb bot, 50 drb tányér, 24 drb pohár, 18 drb pipa, 60 doboz gyufa, 34 drb szivar, 3700 drb cigaretta, 50 drb pipadohány, 30 pár evőeszköz, 10 drb zsebkés, 2 zsák tépés, 17 zsák tealevél, 320 drb tojás, 20 kg bab, 150 liter tej, 14 zsák burgonya, 10 klg dió, 6 klg csokoládé, 1 doboz cukorka, alma, szilva, levél-papír, levelezőlap, irón, gyertya.

A kis kimutatás kiegészítésére meg kell jegyeznünk, hogy ezt az eucharisztikus áldozatkészséget a muzslaiak szívébe Pintér József káplán — ki a harctéren van — és Kanszky Matild oltáregyesületi terjesztőnő ültették.

IRODALOM

Útmutató a magyarországi oltáregyletek szervezésére. Két részben függelékkel. Kiadja a budapesti országos középponti oltáregyesület. (Budapest, IX., Üllői-út 77.)

Bizonyára nagy örömet kelt az oltáregyesületek nagy táborában ezen Útmutató, mely *Kántor Károly* országos oltáregyesületi igazgató lelkés és e téren úgyszólván kizárólagos tekintélynek örvendő tollából került sajtó alá. Az *első rész* az oltáregyletek elnevezése után az egyházmegyei főoltáregyesületek megalakításával és a budapesti oltáregyesülettel mint esztergom egyházmegyei központtal foglalkozik.

A *második rész* rendkívül gazdag: közli a budapesti központi oltáregyesület alapszabályait, az oltáregyesületek búcsuit, majd meghatározza a budapesti és a többi magyar oltáregyesületek viszonyát, kitanít arra, hogy miképen alakítsunk fiókegyesületet s végül eucharisztikus segédkönyvek jegyzékével örvendeztet meg.

A *függelék* a római törzstársulat történetét és általános szabályait ismerteti. Az Útmutató, mely nem hideg törvénykodex, hanem elevenen lüktető élet, az oltáregyesületek történetében hatalmas fellendülést és virágzást van hivatva kifakasztani, mert mindenki számára hozzáférhetővé teszi a szabályait és vezetésének a módját annak az oltáregyesületnek, melynek modern hivatása éppen abban áll, hogy tömegeket képes felölelni és megmozgatni.

Annyian kívánták már éveken át az Útmutató kiadását, hogy szinte felesleges biztatni az oltáregyesületeket és lelkeskedő papokat, hogy az Útmutatót maguknak mielőbb megszerezzék.

106 oldalú elegáns zsebkiadásban, mely a Szent-István-Társulat érdeme, 1 kor. 80 fillérbe kerül.

Kézimunkaórák az oltáregyesületben minden kedden, szerdán, csütörtökön, pénteken és szombaton d. u. fél 3-tól 5-ig. A háború ideje alatt egyházi ruhák helyett a hadbavonuló katonák- és az oltáregyesület kiegészítő kórházában ápolt sebesült és beteg harcosok részére készülnek a munkák és pedig szeptember óta:

I. A kórház részére: új: 250 ágylepedő, 150 ing, 100 nadrág, 150 párnahuzat, 50 derékalj, 50 kórházi öltöny.

Minden héten javítva és foltozva: 75 ing, 75 nadrág, 75 lábtyű stb.

Kötött meleg ruhanemű: 212 hősapka, 218 kezelő, 190 térdvédő, 218 mellény és haskötő.

II. Az oltáregyesület részére: 400 corporale, 400 purificatorium, 400 lavabo, 400 vállkendő, 400 palla, 40 alba, 40 karing, 30 kazula és 12 teljesen felszerelt tábori oltárkazetta.

A munkaórákon dolgoztak: a választmányi hölgyek, terjesztőnők, az intézeti kongregációk és a Ranolder-intézet növendékei.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Táborszky Andrea 6 K, Winkle Paula 4 K, Táborszky Nándorné - 6 K, Csigó Mária 2 K, Eperjes egyházmegyei tagok 14.88 K, Heming József Jászberény 1 K, Galba József 4 K, Krammer Sándorné 2 K, Winkler Anna 2 K, Oláh Katalin 1 K, Barabás Franciska 24 f., öz. Vargha Sándorné 40 f., Finta Róza terjesztőnő által: Györy Ignácné 6 K, Pterecz Jánosné 6 K, Csölle Katalin 4 K, Jiszka Ede 14 K, Finta Rozália 20 K, összesen 50 K; Máté Anna 10 K, öz. Dobroha Józsefné 40 f., Száder Apollónia 8 K, Dánis Jánosné 1 K, Letovics Alajosné 10 f., Scheidl Józsefné 4 K, Haasz József 4 K, dr. Kéry István 4 K, N. N. 2 K, Nagy Józsefné 2 K, Pallér Elekné 48 f., öz. Gázder Józsefné 1 K, Főegyházmegyei hivatal 256.72 K.

Június hóban befolyt adományok: Szabó Apollónia 1 K, Kisnezsényi tagok 7.20 K, Rózsa Veronika 30 f., Szeibel Julianna 50 f., Stuchlich Anna 24 f., Hutter Anna 24 f., Szebehelyi Erzsébet 24 f., Vér Ilona 24 f., Gosztola Borbála 30 f., Hosenberg Petronella 33 f., Pálszter Mária 50 f., Takács Karolin 4 K, Riegel Vincéné 2 K, Poor Mária 2 K, Poor Erzsébet 2 K, Straub Béláné 2 K, Geréb Zoltán 50 f., Grehor Frigyesné 24 f., Popovics Istvánné 1 K, Olasz Mariska 1 K, Mihajla Zsuzsanna 4 K, Vanyó Juliska 24 f., öz. Méhes Jánosné 4 K, Konkoli Mária 2 K, Héger Lajosné 3 K, Molnári Mária 2 K, öz. Balászné Bolgár Ilona 4 K, Szakács Károly 1 K, Ihász Károlyné 40 f., Bödöny Ferenc 2 K, Kétegyházi tagok 17.40 K, Lupp Mártonné 2 K, Ivanitz Éva 2 K, Schlosser Dezsőné 24 f., Tóth Mariska 1 K, Tóth Magdolna 1 K, Szánék Mária 2 K, Vágmedencei Lapok 100 K, öz. Cseley Gusztávné 50 f., Biliczky Rezsőné 50 f., Ebergényi Sándorné 5 K, Dombi Eleonóra 2 K, Köszegi oltáregyesület 40 K, Tóth Éva 1 K, Tóth János 1 K, öz. Vadkerti Matild 24 f., Szabó Teréz (Jászberény) 2 K, öz. Szaklaida Józsefné 1 K, Komkó József 1 K, Major Ignácné 60 f., Barabás Franciska 4 K, Gonosz Rózsa 2 K, öz. Löw Károlyné 2 K, Tuli Borbála 1 K, Kántor Tamásné 4 K, Mátyás József 2 K, Manyicz Károly 1 K, Damjanovits Ödönne 4 K, Lőrincz Ilona 1 K, Vértessy Ferencné 4 K, Mika Ferenc 1 K, Zsigárdi plébánia 200 K, Csere Mihály 6 K.

1914. augusztus hóban befolyt adományok: Szekeres Julianna (Nagykátai) 1 K, Gelőcze Erzsébet 1 K, Mohos Mária 6 K, Lévai Józsefné 1 K, Szalay József 1 K, Csaplár Teréz 2 K, Kurillo János 2 K, öz. Horovetz Lajosné 1 K, Köszter Teréz 3 K, Karl János 2 K, Zsuffa József 1 K, Zsuffa Józsefné 1 K, Ottlik András 1 K, Galovits Zoltánné 2 K, Felső Mária 2 K, öz. Miskó Józsefné terjesztőnő által: Wastl A. 4 K, Leitzinger Mária 1 K, Fiedler Konrádné 1 K, Leu Károly és neje 4 K, Flaszik Luiza 4 K, Krizsanovits Pálné 2 K, öz. Gierl Gyözőné 2 K, Leeb Ágostonné 4 K, Leeb Aranka 1 K, Sommer Barbara 2 K, Batta Ilona 2 K, Hoser Viktorné 4 K, öz. Bun Gézáné 4 K, Grededitz Mihályné 1 K, Korzenszky Józsefné 4 K, Vukovits Pálné 1 K, Hodinszky Róza 4 K, Tóth Ilona 1 K, Hauser Nándor és neje Klára 2 K, Biegelbauer Irén 6 K, Rauchbauer Alajos és neje 4 K, Otte Albertné 4 K, Hauke Terézia 4 K, Pfriem Irén 10 K, Klein Barbara 1 K, Huber Hermin 1 K, Millok Károly 2 K, Keller Jolán 1 K, Sipos József és neje Paula 6 K, Kogosek Józsa 8 K, Sipos Róza 1 K, összesen 102 K: Csemesz Lajos 50 f., Kiss Teréz 50 f., Tóth Mária 1 K, Kovács Anna 1 K, Varga Andrásné 24 f., Kusnyi Antalné 60 f., András Paula 2 K, Payper

Franciska 2 K, Michl Alajosné 8 K, Szabó Mária 2 K, Német Andrásné 4 K, Pruscha Irma 2 K, Eckhardt Józsa 1 K, Pil Mariska 60 f., Pil Erzsébet 60 f., Schmidt Ludmilla 1 K, Horák Erzsébet 1 K, Kirberger Katalin 48 f., Csizmadia János 60 f., Szarka Józsefné 1 K, Skorka Mihályné 2 K, Atkány Ilona 40 f., Lukács Zsuzsanna 40 f., Tomory Erzsébet 50 f., Prohászka Anna 24 f., Takács Gizella 4 K, Salamon Teréz 24 f., Balla Mária 2 K, Kovács Margit 24 f., Tóth Pál 1 K, Tóth Pálné 2 K, Fitz Istvánné 10 K, Beke Béla 10 K, özv. Várkonyi Józsefné 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztő által: Heiger Cecília 8 K, Kitzwigerné 2 K, Vataj Teréz 1 K, özv. Frost Jánosné 4 K, összesen 15 K. Iszka Teréz 2 K, Zavoda Mihályné 1 K, Kazimir Zsuzsi 2 K, Pap Ilona 5 K, Miskolci Teréz 2 K, Székely Erzsébet 3 K, Szluha Vilma 10 K, özv. Trautsch Károlyné 4 K.

1914. szeptember hóban befolyt adományok: Szűcs Gertrud 2 K, Weigand Mária 1 K, Schödl Rozália 2 K, Kalocsay Klára 4 K, Bobek Margit 2 K, Mikina Ilona 60 f., Polák Jánosné 40 f., Varga Adél 4 K, Scholtz Róza 1 K, ft. Czapalay I. lelkész úr által a zsitvaapáti tagoktól 110.87 K, Petrány Anna 2 K, Rábóczy Györgyné 2 K, Rábóczy Teréz 2 K, Pecz Ferenc 2 K, Pecz Józsefné 2 K, Dunkl Ida 2 K, Chimani Elisa 3 K, Chimani Romana 5 K, Szurdusz Ilonka 2 K, Steinberger Anna 2 K, Grafugl Mária 2 K, Szegedy Gina 20 K, özv. Pável Jánosné 1 K, Sturm Irén 1 K, Katona Imre 5 K, özv. Belházy Emilné 2 K, Lénárd Julia 4 K, Balonyi Ilona 4 K, Csincsá József 2 K, Richl Róza 2 K, özv. Márczy Lipótné 2 K, özv. Stiepek Pálné terjesztő által: Iritsek Ferencné 3 K, Patocska Jánosné 2 K, Iritsek Margit 2 K, Klassné 2 K, Werner Jánosné 2 K, összesen 12 K. Kizdián Györgyné 1 K, Pörje Józsefné 2 K, özv. Tankits Istvánné 50 f., Szabó Mária 1 K, Lénárd Katalin 1 K.
(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.

Walser-Varga-féle

Örökimadás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik
teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés 4 K — f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal 5 " — "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal 6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösv., tokkal ... 5 " 50 "
Bőr-kötés, aranyv., tokkal ... 6 " 50 "

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyammal
még kaphatók egyenként

Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
párnázva, kazettával ... 8 K 50 f

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
Bőr-kötés, vörösvágás, tokkal 6 " — "
Bőr-kötés, aranyvágás, tokkal 7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 " — "

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvételt.

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.
1 K 40 fill.-jével.